

SZOLGÁLAT.

(Részlet egy nagyobb lírai kompozícióból. Ennek a résznek dátuma: világháború, az első nagy erdélyi menekülés napjai.)

Ferencvárosi teherpályaudvar,
Nagy marhaszállító vagon.
A padlatára hintett szalma közt
Fáradtan fekszünk.
Tíz cserkészjiú.
Ma éjjel mi vagyunk inspekciósok.
Negyedórája, hogy elcammogott
A legutolsó menekültvonat.
Elszállítottuk sebesültjeinket,
Az éheseket megetettük,
A szomjasokat megítattuk,
Az állatokat elláttuk alommal,
Megfutottuk a megbízásokat,
Most két órát pihenhetünk:
Hajnalig nem jeleztek vonatot.

Fekszem, hanyatt a ritkás szalma közt,
Egymagam ébren. Nem tudok aludni.
Kemény a padló, és a szalma szúr.
Keményebben szorítja mellemet
Fásult kérdések durva markolása.
Élesebb tőrrel szurdal szívemen
Keserűség alattomos nyílzápora.

Fekszel, lihegve, lázas-éberen
Szűk, levegőtlen vackodon, — s körötted
Az eszelős emberiség.
Ágyúzenére, zörgő csontzenére
Haláltáncot kering!

A föld szívébe véres árkot ásnak
Pokol-csatorna-hálót,
Vérnek, halálnak, bűnnek, kárhozatnak.
Tűzontó, gyilkos szekerekbe fogják
A boronáló, békés barmokat.

Jámbor parasztlak gyilkolni dühödnek,
 Templom szívé, Isten harangját
 Gyilkolni küldi a győzelmes ördög,
 S a két kőtábla mind a tíz bűnét
 Törvény avatja káromló erényé.

Nyugat síkjai, Kelet hegyei,
 Észak mocsara, Dél kőszikla-pokla:
 Magyar testekből vonnak takarót.
 Magyar véren részegszik a világ!
 A véres orkán örült forgatagja
 Szétfújja ezt a kismaroknyi fajt.
 E magaontó, bűnös, drága vért,
 Mely eddig vétkes cseppenként szívárgott
 Öngyilkos késen, — most téboly-toron
 Akószám issza semmivé a föld.
 Jaj, elfogyunk, jaj meghalunk!
 Magyarság árva mécsse, jaj neked!
 Kitérva rád két iszonyú torok:
 Vad ellenség és óriás barát.
 Olyan mindegy, hogy melyik fújja el
 Szegény, sápadt, halódó mécsbeled.

A hóhér Sátán vágószéke tárva.
 A levegőben láthatatlan Ostor
 Csattogva hajtja négy égtáj felől
 Falánk torkába vége-nincsen árban
 Az édes, szép, virágos életet:
 Pufók fiúk, karcsú fiatalok,
 Fontolt férfiak, ingó-léptű vének,
 Bekötött szemekkel egymáson típorva
 Tülekszenek az éhes Hid felé.
 Véres kórusban sír a föld utánuk:
 Igavonó, nehézkes asszonyok
 Riadtszemű, vérszegény gyermekek,
 Szántatlan föld és születetlen élet,
 Eltemetett mult és halott jövő.

Miért? Miért? Ki tette ezt?
 Kinek agyában kelt a gondolat?
 Ki forgatja a szörnyű Kereket?
 Ki áll a Gépnél? Milyen iszonyú

Generális gyilkos pálcája jár
 A fekete-vörös térkép fölött?
 Mi ez? Miért? Mi végre?

Nem tudom.

Jaj, nem tudom! Jaj, semmit sem tudok!
 Csak azt tudom, hogy nem tudhatja senki
 És hogy hazudik, aki mást beszél!
 Csak azt tudom, hogy van egy Gondolat,
 Mindenestül nem-ember gondolat,
 És abban egy a kezdet, és a vég,
 A Honnan és a Hogyan és a Mért,
 És ami nekem örjítő selétség,
 Abba a Gondolatban napvilág,
 Édes, meleg és győzelmes napvilág.
 És azt tudom, hogy van egy Akarat,
 Ő akar mindent, ami akarás,
 Ő akar mindent, ami akaratlan,
 És ez az Akarat a Kell,
 És az az Akarat az Igy — jó,
 És ez az Akarat az Amen.
 És én akarom, amit Ő akar.

Fiúk, hajnal van! Kondul a harang!
 Itt az új vonat, új nyomorultakkal.
 Sebesülthordók, küldöncök; üdtők,
 Sorakozó! Szolgálatban vagyunk!

Sik Sándor.